

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobkyně **L. B.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem Advokátní kanceláře Čechovský & Václavek s.r.o., se sídlem v Praze 1, Opletalova 25, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, Náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 28.4.2014 č.j. MV-23419-8/SO/sen-2014, ve věci prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28.4.2014 č.j. MV-23419-8/SO/sen-2014 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 21.342,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta Advokátní kanceláře Čechovský & Václavek s.r.o., se sídlem v Praze 1, Opletalova 25.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 28.4.2014 č.j. MV-23419-8/SO/sen-2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22.10.2013 č.j. OAM-33677-24/DP-2013, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky (dále jen ČR).

V žalobě žalobkyně namítla tyto žalobní body:

- 1) Rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád), jakož i rozpor s ust. § 89 odst. 2 téhož zákona, nedostatečné zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak požaduje ust. § 3 správního řádu a rozpor s ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.) a s ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
- 2) Správní orgány pochybily, když dospěly k závěru, že žalobkyně neplní účel dlouhodobého pobytu, který jí byl udělen. Žalobkyně pobývá na území ČR se svým manželem a synem již více než 15 let. Ačkoliv se v poslední době zdržovala na území ČR méně než v předchozích letech, nemůže to založit zjištění o neplnění účelu povoleného pobytu, neboť je nezbytné vycházet z povolení jako celku. Správní orgány hodnotí omezený časový úsek, ačkoliv účastnice řízení se na území nachází již přes 15 let. Žalobkyně předložila veškeré náležitosti potřebné ke kladnému vyřízení žádosti, na území ČR trvale žije nositel oprávnění ke sloučení rodiny a syn žalobkyně. Závěr žalovaného, že naplnění účelu pobytu předpokládá osobní přítomnosti cizince na území ČR, nesouvisí s tím, jak dlouho má cizinec v rámci povolení k dlouhodobému pobytu na území republiky pobývat v průběhu povolené doby. Primárním kritériem by mělo být, zda se žalobkyně na území zdržuje se svou rodinou a nikoliv zda zde tráví veškerý svůj čas. Ze zákonného předpokladu, že žádost podává ten, kdo chce pobývat na území ČR déle než 6 měsíců, nevyplývá, že je povinen pobývat na území po dobu delší. Skutečnost, že žalobkyně tráví část doby mimo území republiky, nic nemění na tom, že zde chce pobývat po dobu delší než 6 měsíců. Závěry žalovaného označila žalobkyně za rozporné z čl. 14 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) zaručující svobodu pohybu a pobytu. Žalobkyně zdůraznila, že se nedopustila žádného trestného činu ani správního deliktu či jiného porušení zákona, ale pouze využívá svého ústavního práva svobodného pohybu. Zdůraznila, že jejím zájmem je toliko být se svým manželem a synem a za tím účelem potřebuje povolení k pobytu. Není zřejmé, v čem je spatřován zájem státu na zamezení pobytu cizinci, jehož rodina se dlouhodobě zdržuje na území ČR.
- 3) Správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně má na území ČR mimo svou rodinu také přátele, fungující společnost a několik nemovitostí, proto se nelze zaměřit pouze na skutečnost, že se nacházela v posledních letech na území ČR minimálně, ale je třeba také vnímat, že postupem správních orgánů přijde o veškeré vybudované zázemí a přátele na území ČR a nebude se moci dále věnovat rodinným a volnočasovým aktivitám, jak byla zvyklá. Nutnost vnímat zásah komplexně vyplývá z ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., kde je vypočtena řada kritérií, která je nutno zvažovat při posuzování přiměřenosti zásahu do života cizince. Správní orgán se jimi nijak nezabýval a posoudil přiměřenost rozhodnutí toliko na základě jediného faktoru, což je v rozporu se zákonem.

- 4) Porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, kdy správní orgán povinnost dát žalobkyni možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním pominul.

Žalovaná ve vyjádření uvedla odkaz na napadené rozhodnutí v otázce skutkového stavu a průběhu správního řízení. K tvrzenému porušení ust. § 3, § 2 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu žalovaná uvedla, že žalobkyně nesespecifikovala, v čem tato pochybení spatřuje, a proto se k těmto námitkám nelze vyjádřit. K námitce porušení ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb. žalovaná uvedla, že z podkladů obsažených ve správním spise vyplývá, že žalobkyně má na území ČR manžela a syna s povoleným pobytem, nicméně tato skutečnost nebrání žalobkyni ve velmi sporadickém pobytu na území. Právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR, takové právo mají pouze občané ČR ve smyslu čl. 14 odst. 4 Listiny. Žalovaná poukázala na nález Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 260/2004 ze dne 9.6.2004, z něhož lze dovodit, že Česká republika jako suverénní stát stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území s ohledem na veřejný zájem a pořádek. Žalovaná vyloučila porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť dle obsahu správního spisu byla žalobkyně seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 15.10.2013 a následně 17.2.2014. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 22.10.2014. V průběhu odvolacího řízení nebyl spisový materiál doplňován o nové podklady, a proto nelze shledat rozpor s ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 3.12.2014 č.j. 22A 63/2014-45, jímž žalobu zamítl. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 11.3.2015 č.j. 1 Azs 250/2014-37, který nabyl právní moci dne 1.4.2015. Současně byla věc vrácena Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení. V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným NSS ve zrušujícím rozsudku.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně podala dne 1.7.2013 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kterou také doplnila o všechny zákonem předepsané podklady. V průběhu řízení byl s žalobkyní sepsán protokol o výsledku žadatele (protokol ze dne 6.9.2013 č.j. OAM-33677-16/DP-2013), v němž žalobkyně uvedla, že pobyt na území ČR má povolen za účelem sloučení rodiny, a to už asi po dobu 15 let. Žalobkyně má na Ukrajině firmu, jíž je spolumajitelkou a současně ekonomickou ředitelkou a manžel má firmu v ČR, jejímž je majitelem a ředitelem. Od roku 2004 žalobkyně žila s manželem v Čechách, ale hodně času tráví na Ukrajině. Ročně pobývá v ČR asi 2 – 3 měsíce. V roce 2012 pobývala na Ukrajině více, neboť měla problémy ve své firmě. V ČR byla v tom roce 4x po dobu 20 – 30 dnů. V roce 2013 strávila v ČR do podání žádosti o prodloužení pobytu asi 25 dnů. Uvedla, že žije a pracuje na Ukrajině, jezdí na dovolenou k moři, ve své firmě jako ekonomická ředitelka kontroluje účetního, dělá finanční analýzy firmy. Na Ukrajině bydlí v Bolechově, kde má vlastní rodinný domek. Žije z prostředků, které vydělá ve firmě na Ukrajině a také z firmy v ČR. Na Ukrajině má

bratra, neteř, švagrovou a syna. Většinu času tráví na Ukrajině, ale zázemí má spíše v ČR, kam jezdí kvůli rodině. Když je v Čechách, stará se o rodinu, pracuje a cestuje jako turistka po ČR. S manželem mají rodinný domek v Opavě, který je napsaný na manželovu firmu, ale je nedodělaný, a proto zatím bydlí v Úvalně s manželem a se synem. Na území ČR žije z peněz, které vydělá manžel, ale také ze svých vlastních vydělaných na Ukrajině. Manželova firma je zaměřena na prodej dřeva a uhlí. Manžel má na území ČR trvalý pobyt. S manželem se vídá často, protože pobývá i na Ukrajině, kam za ní jezdí. Žalobkyně dále uvedla, že má v ČR rodinné přátele. Na území ČR nemá majetek, vše vlastní manžel. Dále uvedla, že její ukrajinská firma je zaměřena na koželužnictví a má obchodní vztahy s firmou na kůži v Krnově. Z Ukrajiny naposledy přicestovala den před sepsáním protokolu. O prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žádá, neboť má v ČR rodinu. Pokud by jí nebylo uděleno, nemohla by být tam, kde je její manžel a syn. Součástí správního spisu je kopie cestovního pasu žalobkyně, včetně úředních razítek prokazujících pohyb žalobkyně mezi Ukrajinou a ČR. Protokolem ze dne 6.9.2013 byla žalobkyně také seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí. Další seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí bylo učiněno protokolem ze dne 15.10.2013. V obou případech žalobkyně protokoly o seznámení podepsala. Dne 22.10.2013 pod č.j. OAM-33677-24/DP-2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítl podle ust. § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalované.

Podle ust. § 46a odst. 2 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Podle ust. § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu.

Podle ust. § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem.

Podle ust. § 42a odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny se cizinci udělí, jestliže cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny, je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu a pobývá na území po dobu nejméně 15 měsíců; jde-li o sloučení manželů, současně musí každý z nich dosáhnout věku 20 let.

Jak vyslovil již NSS ve zrušujícím rozsudku, u žalobkyně jsou předpoklady podle citovaných ustanovení zákona splněny, takže má nárok na udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny za předpokladu, že ke své žádosti dodá veškeré zákonné náležitosti. Jestliže má žalobkyně právní nárok na udělení

dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, tak má ze stejných podmínek právní nárok na prodloužení tohoto typu pobytového oprávnění. Nevyhovět její žádosti by bylo možné pouze na základě ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., tedy z důvodu, že neplní účel, pro který jí byl pobyt na území České republiky povolen.

Účel dlouhodobého pobytu vyložil NSS ve zrušujícím rozsudku (bod [20]), a to na základě směrnice Rady Evropské unie 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny (dále jen směrnice), neboť zákon č. 326/1999 Sb. výslovnou úpravu neobsahuje. NSS poukázal především na důvody vydání této směrnice, jimiž jsou *projev závazku chránit rodinu a respektovat rodinný život, který je obsažen v mnoha nástrojích mezinárodního práva, ... sloučení rodiny nezbytné k umožnění rodinného života...sloučení rodiny může být zamítnuto z řádně doložených důvodů. Zejména osoba, která usiluje o to, aby jí bylo povoleno sloučení rodiny, nesmí představovat hrozbu pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost.*

NSS dále shrnul, že účelem institutu dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny je umožnit blízkým rodinným příslušníkům rozvíjet rodinný život na území toho státu, kde má některý z nich povolený pobyt. Z hlediska cizince požívajícího toto pobytové oprávnění je podstatná skutečnost, že jeho blízký příbuzný (zejm. manžel či nezletilé dítě) oprávněně pobývá na území jiného státu. Potom vzniká i jeho právní nárok na pobyt na území tohoto státu. Účel, který je mu tímto umožněno naplňovat, je udržování příbuzenského vztahu a rozvíjení rodinných vazeb (bod [21] rozsudku NSS).

Zcela nepochybně je základním znakem dlouhodobého pobytu vyplývajícím již z označení tohoto institutu jeho dlouhodobost. Žalobkyně, jak je prokázáno obsahem správního spisu, v posledních pěti letech pobývala na území ČR méně, než na území Ukrajiny a tedy plně nekonsumovala pobytové oprávnění. Je však nutno také akceptovat její vyjádření, že vždy, když na území ČR byla, tak účel pobytu, tj. soužití a naplňování rodinného života s manželem a se synem, naplňovala.

Jestliže žalobkyni, jak již bylo shora uvedeno, svědčí právní nárok na udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, pak zamítnutí žádosti o prodloužení tohoto typu pobytu s odkazem na nevyužívání pobytového oprávnění v uplynulých pěti letech by bylo možné pouze za situace, kdyby existovala jiná možnost, jak by mohla žalobkyně udržovat kontakt se svou rodinou za zachování stejné intenzity nároku. Žalovaná dospěla k závěru, že z hlediska intenzity, s jakou žalobkyně svůj rodinný život na území ČR v posledních pěti letech vykonávala, jí pro udržení téhož standardu postačí jiný typ pobytového oprávnění. Zákon č. 326/1999 Sb. v tomto ohledu umožňuje udělit buď krátkodobé vízum s platností do 90 dnů (§ 20 zákona č. 326/1999), anebo dlouhodobé vízum k pobytu nad 90 dnů (§ 30 zákona č. 326/1999). Na udělení žádné z těchto vízových forem však nemá cizinec právní nárok. Nenárokovost těchto forem pobytových víz však představuje zcela zásadní rozdíl oproti dlouhodobému pobytu, proto je nelze považovat za jinou možnost stejné intenzity nároku, k čemuž již dospěl NSS ve zrušujícím rozsudku (str. 5 rozsudku NSS). Jelikož tedy pro žalobkyni neexistuje jiná plnohodnotná alternativa poskytující jí možnost dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, je nutno rozhodnutí žalované považovat za nezákonné.

S ohledem na shora učiněné závěry respektující právní názor NSS vyjádřený ve zrušujícím rozsudku shledal krajský soud nadbytečným zabývat se dalšími žalobními body.

Z důvodů shora uvedených krajský soud napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 1 zrušil pro nezákonnost a současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem vyjádřeným soudem (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyni, která měla ve věci úspěch, vznikly náklady zaplacením soudních poplatků, a to ve výši 3.000,- Kč za podání žaloby, za návrh na odkladný účinek žaloby ve výši 1.000,- Kč a ve výši 5.000,- Kč za podání úspěšné kasační stížnosti. Další náklady jí vznikly v souvislosti s právním zastoupením, a to za 3 úkony právní pomoci po 3.100,- Kč a 3x režijní paušál po 300,- Kč (§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Náklady právního zastoupení činí 10.200,- Kč. Tato částka byla v souladu s ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. zvýšena o částku, kterou je právní zástupce žalobkyně povinen odvést podle zvláštního právního předpisu. Celkové náklady za právní zastoupení tak činí 12.342,- Kč. Celkové náklady řízení činí částku 21.342,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalované k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovanou zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 28. května 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu